

GAP

VERMELL

Nº 18

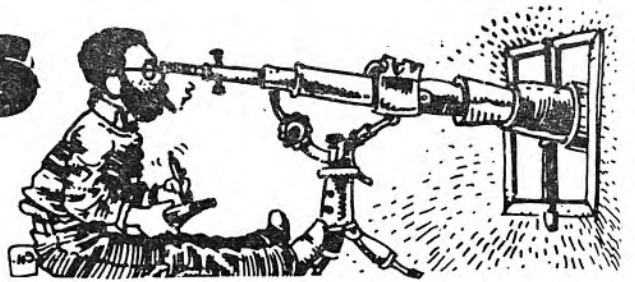
Capdepera-Cala Rajada

Juny 82

FILE IS 1005

grumallons

¿QUE HI HA DEL PROJECTE PER A
RETENIR L'ARENA DE LA PLATJA
DE SA FONT DE SA CALA?

- ANTONI MOLL (President de la As-
sociació de Veïnats):

La primera setmana de juny varem
anar a visitar D. Toni Grau, de
Costes. Venguérem molt satisfets,
mos va atendre molt bé, donant-nos
tota classe de detalls.

El projecte no està aturat, lo que
passa és que hi ha dificultats de-
gut a la pendent que du la platja.
Mos han promès que a finals de mes
el projecte serà aquí. Després ha
de passar per l'Ajuntament i ha de
estar un temps exposat al públic a
efectes de reclamacions.

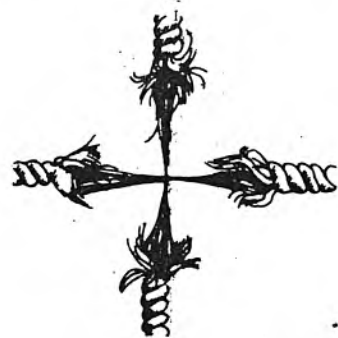
- SALVADOR MOLL (Batle): Crec que
ha estat
aturat per raons de tipus tècnic.
Hi havia una solució que consistia
en fer dos espigons submergits, pe-
rò no hi ha garanties de que sigui
eficaç. L'altre consisteix en fer
dos espigons vists, un de devers
20 metres i l'altre de devers 30.
Quan mos arribi l'estudiarem i ja
veurem si passa envant.

¿EN QUE VA CONSISTIR LA REUNIO DE
LA U.C.D. QUE CELEBRAREU DIVENDRES
DIA 4 DE JUNY?

- JOAN FERNANDEZ (Segretari local)

Hi hagué una reu-
nió comarcal dels Comitès locals de
la comarca de Manacor. Presidits
pel Sr. Albertí canviàrem impres-
sions sobre la marxa del partit i
les perspectives sobre les pròxi-
mes eleccions...

(Aquesta és la informació oficial,
també sabem que els "agermanats" n
hi assistiren. O anam ben errats o
prest n'haurem de tornar a parlar
d'aquesta trobada).

plaça des sitjar

A PEU A l'entrada de Cala Rajada
hi han col.locat un ròtul
que prohibeix la circulació de mo-
tos i motoretts de les 22 a les 6 a
no ser que tinguin un permís espe-
cial. No creim que sigui bo de fer
aturar els qui més molesten.

ACERES Aquesta vegada pareix que
quedaran enrajolades totes
les aceres de l'autovia Juan Car-
los. A la Sala no mos han sabut
dir qui ho pagarà. ¿No podien ha-
ver començat les obres un poc més
prest?

SANT ISIDRE Dia 16 de maig la Càmbra Agrària celebrà el seu patró amb un concert de la banda de música a la Plaça de l'Orient i un refresc.

MESTRES Per desgràcia, un any més, hem d'anunciar que més d'una dotzena de mestres de S'Alzinar el curs que ve no hi tornaran. Com sempre els que més hi perden són els nins.

CARRERS En bona hora han tapat els clots del carrer Ciutat (també aquests dies hi canvien les faroles), Centre, Gómez Ulla... Al que no li toca mai, ni per part de l'Ajuntament i per part d'Obres Públiques, és a la Travessia B. Covas; davant Es Far és vergonyós. Aiximateix han rentat la cara (aplanat) a alguns dels carrers que encara tenim sense asfaltar (Son Gargori, Roses). Els veinats es preparen per aguantar un altre estiu de pols. Als carrer de l'Auba, Bosc, no els ha arribat ni l'aplanament.

ENCARA No hi sobra gaire, però encara hi poden passar els cotxes pel carrer Leonor Servera.

FESTES Pareix que als botiguers de Cala Rajada no els cau gens bé que el dia de St. Bartomeu hagin de tancar. S'estimarien més fer-ho el dia de St. Roc en que els turistes se'n temen de la festa perquè veuen els paperins i poden assistir als actes.

ACAMPADA També enguany un bon grup d'al.lots, joves i pares aniran d'acampada els darrers dies del mes que ve. Es fan gestions per anar a Formentor, però si aquestes no van bé, sempre tenen segur "es pi des maleter". És l'hora d'apuntar-s'hi.

CRIDES L'equip de megafonia de l'Ajuntament no funciona amb la perfecció dels primers dies. Només senten les crides els veinats de Sa Creu, els altres enyoram el "jeep".

PRESIDENT Dia 28 de maig fou elegit president del Club Deportivo Escolar En Miquel Caselles Flaquer. Hi hagué gran participació i es féu notar la presència de dones a votar.

BULL L'olla dels partits polítics ha arrancat el primer bull, a nivell local, en vistes a més o manco pròximes eleccions. A la UCD i PCIB es preparen estratègies i canvis. En el PSOE hi ha algunes extranyes i nou secretari local, Salvador Moll. N'hàurem de seguir parlant.

DRAGA El Club Nàutic de Cala Rajada està enfondint el port davant on tenen la grua perquè s'hi puguin atracar també les barques de més calat.

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

perquè ?

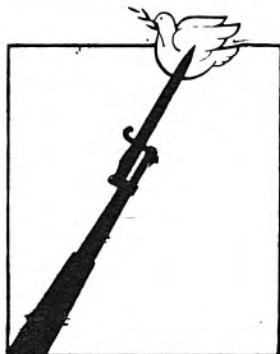
PER QUE a Capdepera i Cala Rajada no tenim cap associació de consumidors?

PER QUE no il.luminen el pont d'Artà i hi posen góndoles?

PER QUE els comerciants de Cala Rajada no voten a les municipals d'Alemanya, essent que casi tot ho tenen pensat (llettreros, dependents, preus, etc.) per als alemanys?

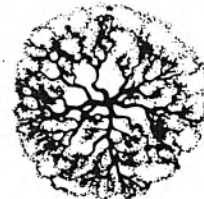
PER QUE també enguany se'n van els mestres?

nus en paraules

Antoni Garau

- 1 - Quan gemegau i plorau fixau-vos bé i veureu com les vostres llàgrimes cauen damunt qualcú que viu més abaix.
- 2 - Crec que -com molts de vltros- mai sabré triar entre una vella colonialista i un cregut militar feixiste.
- 3 - Al tombant del segle XX se'ns torna tràgica la vella lliçó: els homos sols sabem descansar uns breus moments entre guerra i baralla.
- 4 - Seria prou interessant escodri-nyar què fa l'infant que sa mare porta dintre al moment de casar-se amb el pare.
- 5 - Els polítics del govern -ja que desconeixen els greus problemes del Poble- bé juguen amb la llei del divorci: s'insulten, es fegegen, es casen, se separen, se posen banyes, s'ajunten, creen famílies... I els fills? (Així ens va a tots!)

DURANT EL MES DE MAIG.....

HAN NASCUT:

Raul Rosa Jimenez, d'En Juan i de Na Josefina.
Ana Ferragut Mestre, d'En Sebastia i de Na Catalina.
Maria Leonor Hernández Estela, d'En José i de Na Juana Ana.
Moisés Pol Olivares, d' En Juan i de N'Inmaculada.
Javier Cayado Valle, d'En Luis i de Na Maria Loreto.
Fernando Lechón Flaquer, d'En Francisco i de Na Margarita Esperanza.

HAN MORT:

Joan Moyà Ferrer " Tasar ".
Miquel Massot Garau " Massot ".
Maria Gelabert Colom " Mariol.la ".

L'ESVORANC

Joan Rai

LA MÚSICA I LES BALDUFES

Fa anys, i ja en fa molts, vaig estudiar solfeig i, fins i tot, i això ja és tenir coratge, vaig bufar, coll tort, a una flauta. I sonava, la flauta. Ara que ja sabeu que hi ha moltes maneres de sonar, i la meva fou un sonar de corn. Amb música em va passar com amb les baldufes: sempre vaig arribar tard. Tots sabeu que els al-lots tenen un temps per les baldufes, un altre per les bolles, un altre pels conills amagats. Idò jo, quan havia agafat destresa en manejar amb habilitat la cordellina, els altres al-lots ja jugaven a bolles i me quedava sense sebre per què havia après a fer ballar la baldufa.

Dic això perquè avui sent que els meus coneixements musicals si guin tan primaris i tan escanyolits, perquè me deixen impedit per encoratjar-me en fer una crítica musical.

I és que diumenge vaig assistir al concert que la Banda de Música de Capdepera donava a la Plaça dels Mariners.

Però, així i tot, malgrat la manca de coneixements musicals, me sent temptat a engrescar-me amb les peripècies de posar mots on acaben les solfes.

Perquè, si és cert que el concert té un caire autòcton, o sigui propiament musical, no és menys cert que té altres arestes que transpassen lo purament musical i entren de ple dins lo social, a més del cantell cultural. I és des d'aquests dos caires que el concert em va parèixer molt alligona dor.

Son inqüestionables les qualitats o condicions comunicatives i sociables que porta el llenguatge dels sons. Llenguatge que trepana les fronteres, romp els paranys i es fa universal. Però, malgrat el seu universalisme, la forma de contar-nos les històries és autòctona de cada país, de cada regió, de cada comarca. I és així que la mú-

sica, igual que l'home, parteix cap a l'universalitat des d'un punt geogràfic concret. I és aquest punt concret, real, positiu, que li dona una personalitat pròpia i ben definida. I això sí que

va quedar ben clar en el concert del diumenge. Perquè, si nó, com podriem explicar-nos el miracle --per dir-ho de qualque manera-- d'aquell taral.lejar, cantar, acompanyar amb mamballetes i engronxar-se dels alemanys quan la banda interpretava les seves cançons? Sense dubte fou el moment més viu de la comunicació. Emissor i receptor parlaven el mateix llenguatge. Rera aquell pupurri d'estrofes, gairebé a lloura, ells hi trobaren tot el seu bagatge cultural, tot el seu ésser d'homes d'una raça definida, tot el seu punt, en definitiva, geogràfic concret.

Ja vaig parlar un dia del temperament, l'idiosincràsia que donà l'home el contacte amb la terra que ha viscut i de la necessitat d'ensenyar a les escoles la cultura autòctona de cada comarca. Ara crec que la banda també hauria de progamar unes peces pròpies de la nostra cultura, i no vull dir amb això que se caigui dins la trampa del folklorisme, ja que és molt usual que en parlar de música nostra surtin de seguida els boleros i els copeos. Ja he dit abans que els meus coneixements musicals són escafits. No puc aconsellar unes peces determinades. Però estic segur que els nostres compositors xupant de les arrels populars, han sabut elevar el nostre folklore a una expressió més exquisida. Tot es tracta d'un treball d'investigació.

Després de tot, el públic s'ho mereix i al cap d'avall ho agreeix.

HISTÒRIA DE CAPDEPERA

L'AMO'N JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora

Molts de voltros potser encara el recordareu, assegut a la fresca, en el Carrer Fondo, un poc més amunt que el quarter de la Guàrdia Civil, magre, capell posat, una cama damunt l'altra, xerrador, ulleretes de intel·lectual. Aquest homo, que un atac de cor se'n va dur de sobte un 5 de desembre de 1956, era un enamorat de lo nostro.

Fill d'un fuster gabellí, Mateu, i Bàrbara, artanenca, se casà amb Catalina Moyà Llull el 2 d'agost de 1902. Treballà de cotxer a la diligència que traslladava la gent a Artà, Manacor i Ciutat. Més tard serví com a cotxer a distints senyors d'Artà (Ca'n Jordana) i Ciutat i finalment feia la volta amb l'amo'n Llorenç "Niu" recollint l'obra de pauma. Havia nascut el 18 de març de 1879. No tengueren fills.

Diuen que l'amo'n Joan tenia molta lletra, potser havia estudiat a ca els "hermanos". Lo cert és que li agradava replegar retalls de diaris i escriure les tradicions i notícies que corrien per les nostres contrades.

La seva família mos ha fet arribar una carpeta en la qual hi ha una història de Capdepera. Amb un pròleg i 26 capítols breus l'amo'n Joan "Coll" reuneix els coneixements que sobre la nostra història tenien els capdeperins a començaments de segle; i hi afegeix experiències personals que mos semblen molt interessants.

Conservam la seva manera de dir, encara que per poder-ho entendre, haguem retocat la grafia de certes paraules.

Volem agrair a la família de l'amo'n Joan, en nom de tots els lectors de Cap Vermell, que mos hagui deixat aquests papers tan desinteressadament.

PRÒLEG

Els records i tradicions dels pobles van perdent-se d'una manera espantosa; de la memòria dels nostros antepassats ningú en fa cas, a no ser algunes persones, molt pocs. Els demés no pensen en aquestes coses, però jo pens d'una manera contrari com ho demostraré en lo escrit que vos present.

El nostro poble té una història diferent de molt de pobles interiors i alguns de la costa; i si no té títols honorífics no és que no els meresqui. Alcúdia té els seus perquè va ser lleal al seu rei, pe-

rò noltros que allotjàrem durant uns quants dies el Rei Conqueridor, segons ell mateix conta en les seves memòries, no en tenim perquè la major part del temps antic forem llogaret i la gent alta no habitava aquí a causa de estar sempre en perill de la pirateria dels moros.

Datos històrics no se'n troben gaire perquè els llogarets no tenen part a res més que carregar amb les contribucions; estan en minoria i no poden defensar-se, però lo tant tot quant succeeix en el llogaret que sigui cosa bona no hi sol tenir part ni llegítima. Però, encara que no la tinguem escrita, la tenim monumental incapaç de borrar-se perquè no és de paper, és de pedra.

Mirau les murades, elles són mudes, no parlen, però tenen més pàgines de lectura que qualsevol llibre per gros que sia. Elles han

tornades velles, però conserven el motiu per al qual foren fetes, i sense pensar gaire llegirem que en el seu temps foren útils.

L'esglèsia del Castell també nos recorda qualque cosa més o menys important que analitzaré quan pertoqui, igualment que el poble alt o vell que existeix avui.

Totes aqueixes coses aniran escrites una darrera l'altra amb ordre més o manco relatiu. Qualque desbarat hi haurà, cosa que jo voldria no hi hagués, però supòs los dispensareu suposat que l'autor d'aquest argument és bastant humil i curt de gambals per esser un gran escriptor, però que estigueu ben segurs que farà lo que podrà per escriure lo més recte possible.

He dit.

Joan Sancho

Hem fet aquest número:

Joan Nebot
 Mari Germa Melis
 Joana Colom
 Jaume Fuster
 Biel Pérez
 Toni Garau
 Ani Muñoz
 Ma. Antònia Nadal
 Pep Terrassa
 Maria Vives
 Ma. del Carme Fuster
 Joan M. Rosa
 Tonyi García
 Margalida Rexach

ELS ARTICLES PUBLICATS EN AQUESTA REVISTA EXPRESSEN UNICAMENT L'OPINIO DELS SEUS AUTORS.

Mateu Gili
 Gori Mateu
 Pepeta Bestard
 Miquel Pascual Morey
 Dibuixos: Joan Rai

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
 Capdepera-Cala Rajada
 JUNY 1982
 Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
 Dipòsit legal: P.M. 497/80
 Imprimeix: Apóstol y Civilizador, PETRA.

COL·LABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

LA SUBHASTA DEL CASTELL

I UNA PROPOSTA Pep Terrassa

En el segle XIX les velles estructures econòmiques i socials de l'Antic Règim canviaven cap a formes burgeses. Aquí, a Mallorca, el pagès estalviava com no ho havia fet mai perquè veu la possibilitat d'aconseguir la independència econòmica comprant la seva pròpia terra a uns senyors que ja no poden mantenir ses grans possessions.

Els Governaments Progressistes del 1836-1843 i del 1854-1856 ajuden en lo possible a realitzar el canvi. Desapareix l'impost anomenat el deume i altres drets senyorials; el pagès tendrà més possibilitats d'estalviar. Realitzen la desamortització.

Les raons que posaren en marxa la desamortització eren més de Hisenda que pròpiament econòmiques. El Govern necessitava uns fons públics per a pagar els quantiosos gastos que produïen les guerres carlines i un restabliment del crèdit públic.

La desamortització feia possible l'obtenció d'uns ingressos al tresor públic amb la venda de: bens eclesiàstics, bens comunals (dels municipis) i bens propis. Dins els bens anomenats propis, l'Estat hi tenia a Capdepera: el Castell i les torres de defensa Torre Cega, Torre de Cala Moltó...

L'Estat es va fer seu el Castell ("incauto"), procedent del ram de la Guerra, en virtut de les lleis de Desamortització i en compliment del Real Decret del onze de desembre de 1854. La guarnició militar va deixar la plaça el dia 20 d'Abril de 1856.

Entre els anys 1856 i 1862 el Castell estigué en venda. Els capdeperins, veient l'abandó en que quedava l'edifici i el mal estat en que el deixaren els militars,

temeren per la seva total demolició i completa ruïna. Per això el poble no degué veure amb mals ulls que el comprassin els Srs. Fuster i Quint, perquè eren els únics grans propietaris que podien conservar-lo.

La urgència per aconseguir doblers feia que els bens de l'Estat que treia a subhasta tenguessin una valoració molt baixa; tant baixa que era normal que a les dues primeres pugues es doblàs més d'una vegada el preu inicial.

El dia trenta d'agost de 1862 va tenir lloc en el Jutjat de Primera Instància de Manacor, escrivania de D. Andreu Cardell, la subhasta de l'edifici anomenat Castell de Capdepera. La subhasta pública va esser rematada a favor de D. Pascual Palmer, les circumstàncies personals no consten, com el millor "postor" per la quantitat de desset mil deu reals de velló (4.252 pts.) a pagar en quinze vegades i amb catorze anys. (El preu amb que el tenien valorat els militars era de 7.750 pts.).

Va esser aprovada aquesta subhasta per la Direcció General de Pòpies i Drets de l'Estat, el dia 7 de desembre de 1862.

El Sr. Pascual Palmer, dia 14 d'abril de 1863, cedí el Castell als Srs. D. Felip Gili Moranta de Fuster i Dezcallar i a D. Josep Quint Zaforteza i Togores perquè fossin reconeguts com a propietaris. Dits senyors inscrivieren el seu títol de compra venda per indiviso (1).

M'he esforçat per trobar més dades d'aquesta subhasta però ha estat, de moment, inútil. En el Jutjat de Manacor me varen fer sebre que no es guardaven papers d'aquell temps degut a que les resulta impossible conservar tots els documents. Aleshores lo que fan és: passats uns quinze anys, cremen els oficis civils i guarden els penals !?

Pens que les dades exposades poden tenir validesa més enllà de la simple curiositat històrica. Pareix que les negociacions per a re

cobrar el Castell no aniran envant mentre no es trobi una valoració inicial acceptable per les dues parts. Per a valorar-lo, ¿quins aspectes (històrics, monumentals, especulatiu) es tendran en compte? És molt problemàtic. Endemés els propietaris juguen a fer negoci.

La meua proposta consisteix en actualitzar el valor del Castell a partir de les 4.252 pts. que en pagaren i dels doblers que s'hi gastaren en la restauració (D. Josep en guarda les factures). La valoració es podria fer actualitzant-lo d'acord amb el preu dels jornals.

=====

NOTA: (1) Les dades estan tretes de l'escriptura de compra venda realitzada a la Ciutat de Palma el dia 27 de desembre de 1871 pel notari D. Cayetano Socias. Es troba a l'Arxiu Notarial de Ciutat. Es poden treure fotocopies.

Pepeta Bestard

PASSATEMPS

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS DEL
NUMERO AMTERIOS.

- HORIZONTALS: A) Bales. B) Comenar.
C) Cotó. Avar. D) Rama. Idea. E)
Odi. Ics. F) Mi. Os. G) Era. trE.
H) temE. lobU. I) sacO. Pila. J)
Moniato. K) salle.
VERTICALS: 1) romeT. 2) Cadires.
3) Comi. amaM. 4) Bota. Ecos.
5) Amo. Ona. 6) La. iL. 7) Ena.
Pal. 8) Savi. litE. 9) Radi. Tolo.
10) Recorda. 11) Asseu.

A	I	D	U	Q	R	O	A	A	
B	A	C	B	D	L	E	R	T	F
C	L	A	V	E	L	L	I	G	Q
A	L	A	P	I	O	R	I	J	N
T	E	K	L	L	A	M	M	R	N
E	S	O	I	G	P	S	Q	K	I
L	S	R	R	O	S	E	L	L	A
O	A	A	S	F	T	G	U	H	V
I	M	X	E	I	N	A	R	E	G
V	I	Y	A	Z	B	S	C	T	D

entrevistes

- SE SAP, JA, QUANS DE MESTRES SE'N VAN?

- **JOANA MÀ:** Han sortides onze places noves. Però crec que se'n van més d'onze.

- **ELS QUI SOU NOUS ENGUANY, PER QUE NO MOS PARLAU DELS ASPECTES POSITUS I NEGATIUS DE "S'ALZINAR"? COM L'HEU TROBAT, COMPARATIVAMENT AMB ALTRES-CENTRES?**

- **MAGDALENA:** Jo he trobat que hem començat a fer moltes coses noves que aquí no s'havien fet mai. Coses noves que nos donaven la impressió de començar de zero, com si fos un centre nou. Em referesc a qüestions de departaments, de professorat, de departaments...

- **ISABEL:** Mis impresiones son tan distintas a lo que he visto en otros centros, que casi no me atrevo a decir nada...

- DIGUES, DIGUES...

- **ISABEL:** Lo que pasa es que yo vengo de trabajar en un sistema totalmente distinto a éste. La impresión que yo he tenido es que éste es un centro inmenso, con 700 u 800 alumnos y, claro, me he encontrado con cuestiones de disciplina, de ordeno de organización, las cuales me han producido un choque tremendo. Todo lo encontré en unas condiciones muy regulares. Claro, yo venía de centros pequeños donde, máximo, habíamos ciento y pico de alumnos, centros donde tenía 22 alumnos en clase. Y claro, no es lo mismo trabajar con 22 alumnos que hacerlo con 40. Por todo ello, al principio noté en las reacciones de los niños, al dirigirme a ellos, que estaban muy alterados, que no estaban disciplinados. Lógicamente, el contraste es mayor que viniendo de otros centros grandes.

- **JOANA MÀ:** Sí, jo, particularment, veng d'una escola exactament igual a aquesta, tant pel número de professors com d'alumnes. Ara bé, aquest centre, aquest edifici, trob que es presta molt a la dispersió dels al.lots. És una escola molt ma

Els turistes vénen la temporada d'estiu, però quan els nostres carrers retroben la calma de l'hivern i els nostres nins preparen les maletes, compareixen un gran nombre de cares noves, normalment joves: són els mestres nous. Els nins parlen d'ells a casa. Seria graciós si no es repetís cada any. ¿Com encaixaran els nins de S'Alzinar un canvi de línia pedagògica cada curs? ¿Quins criteris poden tenir els pares? Ells tenen la paraula. Són:

- Miquel Perelló, Director (un curs)
- Isabel González " "
- Joana MÀ. Vich Riera " "
- Magdalena Riutort " "
- Lluís Segura (dos cursos)

la de guardar. Aquest terreny robat a "S'alzinar", és tremend i es dona a que els al.lots estiguin avesats a entrar i sortir de l'escola quan volen. Dur-los una miqueta a sobre les hores permeses, quines coses es podien fer i quines no, tot això ha duit molta feina durant tot l'any. Aquesta muntanya, ja ho he dit, amb aquestes davallades tan perilloses, aquest passadís d'escola que és un carrer del poble on, un, no hi pot estar sempre a darrera, tot això són qüestions de la situació del centre que no ajuden gens a facilitar la nostra feina.

- **ISABEL:** Y además, este año hemos tenido la circunstancia de que el colegio se estaba desmoronando por

entrevistes

GUI MÉS D'UN ANY A "S'ALZINAR", COM PARAS ENGUANY AMB ANYS PASSATS..

- **LLUÍS:** Jo consider que ha anat millor. Sols duc dos anys aquí, però consider que es canvi ha estat bastant gros. Hi ha hagut moltes diferències d'un any per l'altre. Pens, com deia Na Magdalena, que s'han intentat coses que mereixien la pena, i l'experiència ha estat positiva, sobretot a nivell d'organització de tot el grup, a pesar de les dificultats que suposa posar en marxa una sèrie de coses on hi intervenen moltes persones. Lo cert és que tothom a tengut bona voluntat per a fer coses i les que s'han posat en marxa i se sabia de cap a on anaven, han funcionat.

- AQUESTS CANVIS CONSTANTS D'UN CENTRE A UN ALTRE, NO AFAVOREIXEN DINS VOLTROS, UNA MANCA D'ARRELAMENT I DE FALTA D'ESTIMACIÓ CAP AL CENTRE I CAP AL POBLE?

- **JOANA MÀ:** M'agradaria molt contestar aquesta pregunta. Se mos pot veure com a aus de passada. "Aquests vénen aquí i només pensen en tornar se'n". Això se mos va dir a principi de curs i encara se mos està diguent. Aquest tirar arrels dins el poble, resulta impossible. Ara bé, dins el petit món de la classe, jo me prenc la feina seriosament. Jo no puc "passar". Jo faig lo mateix tant si he d'estar un any com si hagués de quedar vint anys. Per jo, això no té cap importància ni una. Jo som una funcionària de l'Estat i tant m'és ensenyar a un nin de Capdepera com a un d'Almeria. Clar que sí que tenc ganes d'acostar-me a ca meva! Però a això ho pens quan estic a de fora. Quan estic dins s'aula, estic amb lo que estic. I pens que tots els qui hem vengut aquí, esteim igual.

- **ISABEL:** Sí, yo pienso que con esto ocurre como con todo. No depende de la profesión que tengas sino de la persona. Una persona puede actuar con menos cariño o con menos dedicación, no porque esté un mes o un año sino porque la persona es así.

la parte de abajo, entonces hubo que acotar y los alumnos, al principio, tenían que venir por un lado y les estaba prohibido por otro, después fué al revés. Eso desconcierta totalmente a los niños. Pero hay que decir que, ahora, le llamas la atención a un chico que está haciendo algo mal y el chico reacciona. En cambio, al principio del curso no reaccionaban, es que no sabían ni de que iba la cosa. Ha costado mucho, por lo menos a mí, que no gritaran en los pasillos, que no ensuciaran, etc. Ahora mismo, dentro de lo que cabe, el colegio está bastante limpio. Creo que la disciplina también ha mejorado mucho.

- MOS AGRADARIA QUE, ALGUN QUE DU--

Nuestra profesión es vocacional con la peculiaridad de trabajar con niños, y no tiene demasiada importancia si cambio o no de centro. Puede darse el caso de quedarme en el centro y estos niños que he tenido pasan a otro curso y tampoco les voy a ver. En cuanto a los alumnos, es otro problema, cuando todos los profesores se les van y vienen otros nuevos. En mis nueve años de ejercicio, sólo he repetido dos años en un mismo centro, y creo que no tiene demasiada importancia el hecho de que yo cambie de centro.

- LLUÍS: Jo voldria dir una cosa. - Els dos anys que he estat aquí no m'he considerat de fora, jo, des del principi m'he considerat d'aquí i no m'he tengut per un estrany. És clar que sempre resulta difícil establir unes noves relacions entre les persones i a nivell de poble. Però, de cada vegada, més a gust m'he sentit tant a dins l'escola com a dins el poble. Ho dic de veres, no pens que el meu cas es pugui considerar com un venir a passar una tem

porada i després anar-me'n. No. Jo, ara, estava aquí i hi "era". No per molt ni per poc temps. Jo estava aquí i res més.

- PERÒ AIXÒ, INDEPENDENTMENT DE LA VOSTRA REACCIÓ COM A PROFESSORS, NO POT CREAR UNA SENSACIÓ DE PROVISIONALITAT DINS ELS ALUMNES I ELS PARES?

- JOANA Ma: Sí, els pares ho veuen, això.

- ISABEL: Pienso que esto no radica en que cambien los profesores sino en el cambio de línea del centro. El centro cambia y los padres lo notan.

Pero si el centro tiene una línea, los profesores que se incorporan se acomodan a la línea del colegio. Así, cambian los profesores pero el colegio no cambia. En un hospital pueden cambiar los médicos sin variar la estructura organizativa del mismo. Yo he ido a distintos centros y me he integrado en la línea de los mismos. Eso mismo he hecho en Capdepera, integrarme en una línea de actuación que no se si es la misma del año pasado pero que sí es la que el centro se ha propuesto para este año. Tampoco se si será la misma del año que viene.

- LLUÍS: Jo, en això, discrep. Pens que la línia, els qui la fan són les persones. En unes relacions tan humanes com són les del magisteri, és molt difícil que hi hagi unes línies traçades i que tothom s'hi adapti. No és lo mateix que entrar a un Banc on tot està molt mecanitzat, amb un sistema de treball on les relacions humanes no tenen excessiva importància. Però allà a on les relacions són tan humanes, pens que traçar una línia és molt difícil i que, en tot cas, vendrà imposada pels professors que hi hagi en cada moment. Per això, aquests canvis -- constants de professorat, influeixen en la línia del centre. I els al·lots ho acusen. No vol dir que sigui dolent que els nins vegin distintes maneres d'entendre la vida. Pot ser que inclús sigui positiu. Lo que no pot ser és canviar l'orientació de l'escola cada any.

- ISABEL: Pero nosotros tenemos unas normas, un estatuto...

- LLUÍS: Pero és tan ampli !

- ISABEL: Mira, este año hemos organizado los departamentos, los ciclos, reuniones con representantes y coordinadores, hemos votado, nos hemos reunido en claustro, etc. Si el año que viene se conserva toda esta estructura, quieras que no, en tras dentro del sistema. Puede pasar que yo sea muy habladora, o muy callada, o muy arisca, lo que sea. Pero yo tendré que integrarme porque formaré parte del profesorado y ello implica que tenga que adaptarme al departamento de lenguaje.

cielo y al claustro. Si todo esto - está bien estructurado, no tendría- que haber, necesariamente, tanta di- ferencia de un año a otro.

- LLUIS: Per la meva part, i pens - que per la de tots, voldria aprofita- r per donar les gràcies a l'Asso- ciació de Pares. Pens que ha fet -- molta feina per a l'escola i ha aju- dat molt a que les coses vagin lo - bé que van. L'única manera que tenc de fer-ho és mitjançant la vostra - revista i per això aprofit l'oca- sió.

- MIQUEL PERELLÓ: Hi ha un punt que, per cert, es va tocar a la darrera- assemblea de l'Associació de Pares, del que crec que val la pena par- lar-ne. És el referent a la construc- ció de cases de tipus social per - part de l'Ajuntament. Si algunes -- d'aquestes cases es poguessin desti-

nar al professorat, pintura es po- dria ajudar que alguns professors - quedassin un parell d'anys.

- ESTÁ CLAR QUE AQUESTA ÉS UNA ZONA CARA, SOBRETOT PEL QUE FA ALS LLO- GUERS.

- ISABEL: Sí, aquí mucha gente vive del turismo, pero ése no es nuestro caso.

- JOANA Ma: Anoltros mos donen 129 pessetes mensuals en concepte de -- "Casa-habitación", cosa que molta - gent no sap.

- ISABEL: Quiero hacer constar que los niños de este pueblo son majísi- mos. Son unos niños cariñosos, son- unos niños nobles, se les ve unos - niños felices, jugando. Y, esto, es importante. Desgraciadamente, en al- gunas barriadas de grandes ciudades esto ya no se ve.

COL.LABORACIONS

L'art i la vida

Sempre he pensat que l'art i la vida tenien una relació important que no es pot limitar, tan sols, a una contemplació passiva i anònima per a satisfer una necessitat estètica de la persona humana. L'art no pot esser una forma d'afalagar els sentits o d'experimentar un plaer contemplatiu d'unes formes equilibrades. Molt menys es pot conside- rar un negoci pro rendable, manipu- lat per les més importants galeries. Per considerar-lo així ha estat, so- vint, cosa de pocs i no ha aconseguit arribar a la majoria de la gent del poble.

Hem pogut constatar que la nostra educació acadèmica no ha tengut gai- re en compte la dedicació a la for- mació artística. És cert que tots ham pogut embrutar uns papers amb unes pinturetes, però casi sempre intentant "copiar" uns models esta- blerts. Malgrat les ganes que tots

teniem, hem hagut de seguir les pau- tes del mestre, sense poder donar sortida a les ventades de la imagi- nació que lluitaven per dir la seva veritat. La societat establerta ens diu sempre les normes a seguir, ens senyala les rutes a caminar i atura tota mena de creativitat.

L'art és un element fonamental dins la vida d'un poble. Suposa cap- tar la vida, l'esperit i el batec de cada un dels seus habitants. L'art és tota una concepció de la vida que es sent amarada pel bon gust davant tota manifestació per- lo bell. L'art refusa tota manipula- ció frustrant i ha d'estar al marge d'una exagerada valoració econòmica. Dir bon gust és escoltar l'alè poè- tic i sensible que hi ha dins l'àni- ma de totes les coses.

L'experiència de conèixer mils de joves de tot el món, me permet afir- mar, sense temor, que els que sa-

bien captar i valorar l'art de totes les coses, solen tenir un esperit més pacífic, més acollidor i més democràtic, allunyat de violències i opressions. On hi ha una valoració més alta de l'art, hi ha, així mateix, un millor esperit d'acollida, de tolerància i de convivència. D'aquí neix la necessitat i urgència de fomentar l'art en els nostres indrets i fer que la joventut participi en la cultura d'un poble.

Qui sap valorar l'encís d'un poema, el missatge d'una pintura, l'encert d'una poesia o les formes d'una escultura, sabrà, així mateix, assaborir els drets de la persona humana i els caires de la pau.

Conec, fa temps, un dels pintors millors de la nostra illa mallorquina, nat a Capdepera. M'he embadalit davant les seves obres, plenes d'encís i de misteri. Jaume Mercant és, avui, honor i glòria d'aquest paradís que, moltes vegades, no sabem valorar degudament.

És hora de que la joventut trobi els camins de l'art, del bon gust i de la vertadera pau, i que s'allu-

nyi de tant de materialisme frustrant i sense sentit.

Gregori Mateu

INCREIBLE VITALIDAD DE UN POLLO

Cuenta una mujer que regenta un establecimiento de comestibles, que cada semana, para cubrir las necesidades de su clientela, sacrifica alrededor de unas dos docenas de pollos.

Un día adquirió de una casa de campo, un hermoso ejemplar que de notaba gran vigor y agresividad.

Tal como hacia con los demás, procedió a su sacrificio, haciéndole dar toda la sangre.

Cuando ya no salia ni una gota más y al estar lleno el recipiente, entró en su establecimiento para preparar aquella sangre, como tenia por costumbre, dejando el pollo, inmóvil, en el suelo y muerto, según ella creia.

Pero, cual no fué su sorpresa al regresar al jardín para desplumar a su víctima, constatar que ésta, habia desaparecido, sin dejar rastro.

La buscó inútilmente por todas partes, llegando hasta a creer, que le había sido sustraído por alguna persona invisible.

Miró por los jardines vecinos y preguntó a cuantos por allí había. Nadie había visto al pollo, ni tampoco se había visto a ningun perro o gato llevándose tal presa.

Consternada y estupefacta, aquella buena mujer se preguntaba, pero que le ha ocurrido al pollo muerto?.

Tan luego hubo cerrado la noche recibió la respuesta. El pollo cantaba a pleno pulmón sobre los árboles del jardín del vecino!! Esto era algo inaudito e increíble. ¿Cómo era posible si ella le había extraído la sangre?

Pero allí estaba el pollo, cantando sobre un árbol del jardín contiguo.

A la mañana siguiente, se movilizó todo el vecindario, chicos y grandes, para perseguir i dar caza a un pollo que se creía muerto.

Pero él, volaba de un árbol a otro sin dejarse atrapar. Todo el día duró su persecución infructuosamente.

Llegó la noche, el gallo continuó su canto de victoria contra sus perseguidores y la muerte.

Todo el mundo estaba atónito co

mentando tan insólito acontecimiento.

A la mañana siguiente, se continuó su caza con renovado ardor por grandes y pequeños. El pollo, igual que el Ave Fénix mitológica, había resucitado, se burlaba de sus perseguidores volando de árbol en árbol, sin dejarse coger.

Y así llegó la segunda noche, en la que el gallo, cantaba a pleno pulmón, seguramente burlándose de sus encarnizados enemigos y engreído de su victoria sobre la misma muerte.

Pero, aquello, por ley natural, no podía continuar in eternum. Y así, al tercer día, por la mañana, al ir a reemprender de nuevo su persecución y captura, se le encontró muerto al pie de un árbol; terminando así, una aventura sin precedentes.

Aunque, todavía ahora, todo el vecindario, juntamente con la mujer que regenta aquella tienda, no salen de su estupor, y comentan, como fué posible que un pollo, al que se le había extraído la sangre, pudiese sobrevivir aún dos días, cantando solo por la noche, y volar con tal energía de árbol en árbol, al ser perseguido, defendiendo así, su vida y su libertad?

Cosas veredes amigo Cid.

Miquel Pascual Morey

NOVA JUNTA DE L'ASSOCIACIO DE PARES DE S'ALZINAR

Quan estam componguent aquest número, dia 12 de juny a la mala hora, mos arriba la notícia de que la nova Junta de l'Associació de Pares de S'Alzinar ha quedat elegida així:

- Jeroni Alzina, president.
- Maria Concepció Lladó
- Pere Flaquer
- Manolo Barbón
- Ramón Domingo
- Pau Vidal
- Maria Melis
- Josep Miquel Gordiola
- Cipriano Lechón
- Antoni Garau

Els desitjam tot l'encert.

forem argila,

argila estèril

Caminam junts.
Un al costat de l'altre.
No hi ha atzeroles a les nostres branques. Ni atzeroles ni cires color de foc. Nostres petjades es perden entre les atzavares i les metzines.

Caminam junts.
Junts i en silenci.
Sense presses.
Sense dubtes.
Assabentats del nostre destí.
Al primer foc del camí ens separarem. Tu cap allí, jo cap ací. Els dos cap a la soledat sense espigues, sense bajoques. Una separació sense remei. Triada com a única solució vàlida.

Serà un adéu sense llàgrimes.
Però coent.
No gosam mirar-nos.
Les atzavares ens allarguen llurs ungles negres i esmolades. Les metzines gronxen llurs fruits, del color groc del desesper.
Caminam junts, en silenci.
Un al costat de l'altre.
Musties les flors enceses del magraner.

Junts. ¿Fins quan? Fins allà on acaben les metzines i les atzavares. Allí ens separarem.

¿Per a sempre?
¿Podrem lliurar-nos qualche dia d'aquest fastig que ara ens embolica i empeny cap al desig de separar-nos?

¿S'hauran acabat per a sempre els bramuls de la sang?
És un matí qualsevol d'un dia

qualsevol. I caminam junts i en silenci. En silenci i sense presses.

Portam dintre el seu cadàver, calent encara, amb tota sa llargària, i no portam dol.

Caminam junts, Ens ajunta el de sig de separar-nos. En silenci. El silenci dels interrogants, de les preguntes sense resposta.

Ens separarem al primer forcat del camí, on acaben les metzines, i el pujol s'ha despullat de verdors.

Caminam junts, en silenci, sense presses.

Per nosaltres han estat anys de quatre primaveres. Anys de florida permanent.

Anys sense gelades. Anys sense hivern. Però, també, anys sense estiu. Sense fruita madura. Anys de flors, sense nou mesos d'espera.

Florides bordes, aixorques, estèrils. Anys perduts.

Decidits.
Tenim els cossos encara tous.

La pell encara amarada de suada. L'esguard térbol de mirar sense veure. La veu cansada de gemecs. Els llavis molsuts de besades.

De matinada férem l'amor per darrera vegada. Fou la saba darrera d'una darrera primavera. Un comiat de flors tardanes.

El llit resta calent i humit. Ara es refreda. I ja sempre romanrà fred. L'amor ha acabat. L'a-

mor ha mort.

Caminam junts, en silenci.
L'amor ha mort.

I, de sobte, en ple maig florit, ens ha arribat l'hivern. Sense pluges ni gelades.

L'amor se'ns ha mort. Com moren les caputxines i les dàlies. I no portam dol ni per les dàlies, ni per les caputxines, ni per l'amor.

Dins la terra queden les arrels en espera d'una nova primavera per brostar.

Dins nosaltres també queden arrels. I esperen, tanmateix, la resurrecció de l'amor.

Caminam junts en silenci.

Un silenci fet de preguntes sense resposta.

¿Tornarà tenir el calendari anys de quatre primaveres?

¿Què ens portarà la soledat més enfora del forcat del camí?

¿Serà possible la resurrecció del cadàver que portem dintre, amb tota la llargària?

Llàtzer, aixeca't i camina!

Era un horabaixa brut de pluja. També caminàvem junts. Un al costat de l'altre. En silenci. Sense presses.

Ens miràrem.

Ens coneguèrem.

I ens semblà un matí assolellat, net i ple de llum tendra.

A l'horabaixa, a la marina, els hotels semblaven garbes enceses d'estels. La nit es desfressava de dia amb llums de neó. Tot era lluminària. Sense dar-nos compte caminàvem junts, sols entre la multitud.

La nit arribà de puntetes, assossegada. L'aigua del port reflectia milers de puntets lluminosos. Ran de les ones, amb soroll d'aigua arrossegada, ens besàrem per primera vegada.

Era bonança i les barques es bressolaven al ritme somort de la mar. Asseguts sobre un munt de xarxes, ens tornàrem besar.

Regust intens d'algues marines.

Parlàrem.

Una sacsada de realisme espolsà tota poesia.

Ella venia dels indrets de la fam. Aquí netejava escusats a un hotel. Tocava pessetes i s'omplia l'estómac.

Caminàrem junts, l'un vora l'altre, molts de dies.

Caminàrem junts, en silenci, sense presses.

Sabiem el final d'aquell caminar. L'intuíem. L'albiràvem dins l'esguard sense parpellejos.

I se'ns inflà la sang amb el baf de la terra calenta.

La primavera inflà de saba nova tota la troncada.

Els polsos tupaven la pell amb batecs ardents, com la mar tupava l'escullera amb brancatges d'escuma.

El munt de xarxes del port fou testimoni de les nostres carnes nues.

Allà dalt, qualcú, semblava estels dins les contrades de la fosca.

El calendari ens regalà un any de quatre primaveres.

Com a penyora deixàrem, entre les xarxes, l'escalfor de la nostra primera nit d'amor. Poms de roses descloses. Poncelles esbadellades. Volar de falzies a flor de pell. Milers de gavines surant dins la carn. Solcs oberts pindolant llavors. Argila, argila calenta...

Però, oh torrent remorós que et llances sobre les roques, la llavor seria eixorca. Les primaveres no tendrien estiu.

El sementer sense gavelles.

El graner restaria buit.

Les xarxes plenes d'algues.

Per tota anyada un llit buit i la penyora del calf humit sobre un munt de xarxes.

Ni magranes, ni atzeroles, ni codonys d'intens perfum. Caminar junts amb un sembrar sense minva. Trobar-nos cada matinada amb les mans buides. Caminar junts sense presses ni esperança. Sembrar, sempre junts, estels dins els solcs de la fosca. Recollir cada aubada garbes de cansament. Batudes de palla que el vent s'emporta. Llençols fets de nosos, Punxes de corda dins la carn. De les xarxes brostà el fàstig. Les falzies migraren de la pell. L'arada romanqué retuda. I forem caminants d'un desert sense terme. Presoners d'una tanca florida que mai podria fruitar.

Argila, argila estèril.

I començàrem la tasca de caminar junts, l'un vora l'altre, per

aquest camí d'atzevares i metzines. El camí que ens du, indefugiblement, a la separació. Sense paraules. Sense dubtes. Sense llàgrimes. Sense dol. Orfe de promeses de futur.

Sí, ens separarem al primer forcat del camí, on el pujol s'ha des

pullat de verdor.

En silenci ens direm adéu.

I romandran per sempre fredes, dins les nits sense amor, les xarxes del port.

Xoric de Son Xona

DE COM ESSER ENERRA JOVE

Mateu Gili

¿Existeix encara la joventut? Jo tanc la impressió de que avui ja no hi ha joves; però joves no en el sentit de "persones d'esperit obert", sinó en el sentit més radical de persones creatives. Un temps el jovent era el qui feia coses, en canvi avui en feim ben poques. Aquesta és la nostra frustració: voldria fer això, però no m'atrevesc; voldria fer allò, però no em deixen; voldria fer allò altre; però no tenc doblers.

Veritablement avui és ben fotut això de voler fer coses. Sembla com si s'hagués acabat el món viscut a la nostra vida: ja no es poden fer descobriments a terres llunyanes, ni tampoc invents, i fins i tot sembla que les darreres poesi es sobren! Està clar que ja tampoc es poden fer doblers, l'especulació comercial pertany gairebé al passat perquè ja esteim en el "creixement zero". Es a dir, que ja no cal produir més perquè la gent ja té de tot i per això no compra. I, per altra banda, ¿quin nou producte es podria vendre rentablement a la majoria? "Tanmateix aquest món ja està del tot fet!", és lo que se'ns diu als joves clarament, en la nostra impotència. Et trencaràs el cap contra la paret! Està clar que aquesta situació es dona en els païssos que anomenam "desenrotllats".

Ja no es poden fer coses, en aquest sentit se'ns nega la nostra joventut, i si volem esser joves hem d'esser-ho en la marginalitat majoritàriament incompresa. Crec que la llibertat autèntica es realitza en la creativitat ben entesa, en la creativitat de l'home integral. Perquè aquesta creativitat col·lectiva no es dona ni realitza; l'experiència bàsica del nostre temps és: la NO-LLIBERTAT. Ens sentim molt, molt limitats a l'hora

de l'opció pràctica, que és l'única veritable.

Alguns psicòlegs diuen que l'actitud del "passar" és la defensa psíquica del subjecte davant d'una infinitud d'estímul socio-culturals que no pot abastar, és a dir, que no pot desenrotllar una adequada conducta de resposta. "Passar" vol dir: "Ho sent, però jo no puc fer-hi res. Em sent perdut en aquest món tan empalagós. Potser tampoc cal fer-hi res. Tan sols viure la meua vida lo millor que pugui, que això es lo únic que encara puc fer amb tota seguretat".

Està clar que la nostra societat és frustrant, es produeix una mena d'immobilisme social dintre d'un "sistema tancat", però amb una bona tanca:

- Massificació radical: individuació de la persona dintre de la massa per assegurar la persistència d'aquesta: "quietisme del consum personal", "àmbit de la llibertat d'esperit i de pensament", "intel·lectualisme sense compromís personal", "retorn solitari a un passat d'or". "Dur una vida tranquil·la, sense escoltar lo que diuen o creguent-los", "atractiu de lo que es porta", "gran interès de l'experiència marginal", "ideal de la no integració social", "una llibertat total i minoritària", "atractiu fetitxista de la creu gammada", etc. Tots aquests exemples d'individualisme pràctic són mostres de la difícil supervivència humana dintre d'una situació on l'autenticitat personal està alienada en la massa. Ens mostren un MÓN SENSE CONCIÈNCIA, ja que la vertadera consciència és personal, en el sentit de interpersonal, comunitària, col·lectiva. Massa s'oposa a consciència.

Aquesta bestiesa social es realitza molt sutilment. El mitjà és la instrumentalització de la creativitat humana perquè produeixi un efecte ja previst des de dintre del sistema. Amb altres paraules: no ens deixen ésser allò per lo qual existim. Com a persones som creatius, però la nostra creativitat està ideologitzada, ens fan creure en objectius impropis, ens fan realitzar un projecte humanament fals. És així que vivim en un **MÓN SENSE CREATIVITAT** i, per tant, sense dinàmica d'evolució social.

La llibertat està de moda, per el televisor parlen dels drets humans. Ells diuen que hem d'ésser lliures, però al mateix temps ens diuen: fotet! Perquè la llibertat està ideològicament i pràcticament controlada.

¿Què és la llibertat? Es pot dir tot lo que es vulgui, ens podem fer la nostra pròpia definició personal, però ben poques vegades sentim la presència d'un impuls alliberador. Es fomenten els ideals rentables, es toleren els ideals que respecten l'ordre existent. De la comunicació com a fenomen particularment humà, hem passat a la informació com a primera forma de control ideològic, inclús a nivell personal. Ens contenen lo que volen. Hem substituït el sentit originari de la veritat per una vivència tendenciosa de realitat. La creativitat, el poder de transformació, l'impuls alliberador, és reprimit de fet; hem après a reprimir-lo personalment. Per això ens sentim frustrats.

Però la nostra llibertat no ens pot ésser del tot robada. S'imposa la necessitat humana de plaer i satisfacció profunda. ¿Com podem ésser encara joves?

Està clar que som depenents socialment en molts de sentits. Si fossim realment creadors, la realització de la nostra llibertat seria un alliberament de la situació social. Això seria així, però "és molt difícil ésser creador quan no et deixen ésser-ho". En aquest "però" s'expressa una falsa idea de llibertat, que en sí no és lliure, sinó ideològicament condicionada.

Primerament no ens hem de plantejar la llibertat en abstracte, sinó encarnada en un ésser lliure en concret. Ésser lliure no és tan sols poder triar entre lo que t'ofereixen, o sigui, que hi hagi un parell de coses socialment permeses. Ésser lliure, en el seu sentit més originari, és plantejar i realitzar en qualque sentit una opció personal, feta mal sigui en contra de lo permès i la seva moralitat. La llibertat no és l'alegria de l'ovella quan, davant d'un parell de tanques obertes, tria aquella en la que hi ha més herba, i darra ella hi passen totes les demés ovelles. Les possibilitats de la llibertat no estan defora, sinó dins, són les possibilitats personals. La llibertat és creativitat que es realitza com a creació en concret.

El valor creatiu d'una opció presa es realitza i defineix dintre del seu contexte social: una opció no és la mateixa a Llubí que a Pekín, per exemple. El valor de l'opció és relatiu al contexte. En la creativitat a tot nivell (artística, de transformació social, etc.) es manifesta més que mai la nostra dimensió més radical com a interpersonal. Una opció és creativa quan pot ésser assolida per altres homes, i sobre tot quan, tan en el cas de fer-la, com en el de no fer-la, es posa en qüestió evident l'opció que tots els altres han fet. És així que si volem que la nostra opció creativa tengui força i realment ho sigui, ha d'ésser una superació de l'individualisme. Ha d'ésser una opció presa a nivell comunitari, col·lectiu, de poble, de nació.

Sempre ha estat així. L'autèntica llibertat de l'home comença en un conflicte intern: "jo voldria fer això, però no puc" (no podem!). I es realitza en una lluita: "jo voldria fer això, però no em deixen" (no ens deixen fer-ho!). La llibertat vertadera mai és regalada, sempre és guanyada. No és possibilitat de triar, sinó creació en concret. I és un procés d'alliberament on es guanya espai social per ésser encara més lliures.

Ésser lliure és ésser barrut. 49

Desports

S'imposava aquest mes, i sobretot després d'unes eleccions força disputades, entrevistar al nou President de l'Escolar, En Miquel Caselles Flaquer. Els nostres lectors tenen dret a conèixer com pensa i quins són els plans d'aquest home que arriba a la presidència després d'un aprenentatge com a directiu i carregat de ganes de fer feina per dur l'entitat lo més amunt possible.

En Miquel mos va rebre, amb la seva proverbial amabilitat, a l'oficina del seu taller de fusteria, on mantenguerem el següent diàleg:

-LO PRIMER QUE SE MOS OCORRE, MIQUEL, ÉS SEBRE LA TEVA OPINIÓ RESPECTE A LA RUMORETJADA "POLITITZACIÓ DE LES ELECCIONS.

-Això no ho puc admetre de cap manera. No és vera. Jo no he anat a encalçar a ningú perquè vengués a votar. Ni mon pare hi va venir. Pot ser En Jaume Bonnín, al principi ho prengué un poc malament. Ara puc dir que s'ha superat qualsevol malentés i la prova està en que contam amb la seva col.laboració i ocuparà la Vice-Presidència.

-I COM PENSAU ENFOCAR LA TEMPORADA?

-Això ja ho vaig dir des del principi. Pens que hem de fer feina amb equip. Jo totsol no podria fer res. Cont amb gent nova però també amb antics directius que saben lo que es duen entre les mans. Lo que te puc adelantar és que volem partir amb un equip de paregut potencial al que va finalitzar la temporada passada. No podem permetre el veure a l'Escolar, permanentment a la cua de la classificació. La nostra aspiració és intentar jugar la lliga d'ascens a Tercera Divisió.

-PER ACONSEGUIR AQUESTES METES, LO PRIMER QUE HAUREU DE FER ES CERCAR UN ENTRENADOR...

-Sí, sí. Ja esteim fent gestions al respecte. Esteim mantenguent contactes amb possibles candidats a o-

cupar aquesta plaça, però per ara no te puc dir res concret perquè no hi ha res segur.

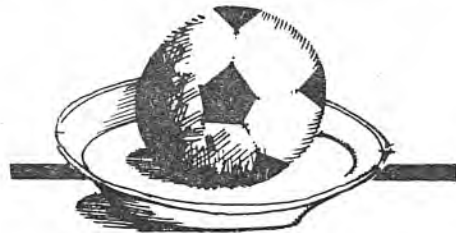
-I EN QUANT A JUGADORS?

-L'intenció és que tant en Torrens com En Caro, N'Aguiló, En Socias, juguïn una temporada més amb nosaltres i amb tots ells s'està negociant al respecte. Així mateix pareix que po-

drem contar amb un fitxatge nou: En Juan Gómez, un soldat del que tenim les millors referències. També contam amb la reincorporació dels ara sancionats Cruz i Fernández. Lo mateix podem dir de N'Esteban.

-I TOT AIXÒ, ECONÒMICAMENT? ES PODRÀ SUPORTAR? PER BÉ QUE AQUESTA TEMPORADA PASSADA HEU DEMOSTRAT QUE, ALMANCO ELS NÚMEROS, ELS SABIU FER...

-És evident que en la qüestió econòmica s'ha fet una bona feina. No, no mos assusta el pressupost. Si l'afició té alicients per acudir al camp, respon. Creim, en aquest aspecte, no haver cremat ningú i poder comptar amb els col.laboradors que fins ara hem tengut.

-RESPECTE DEL TORNEIG DE L'ESTIU JA HEU FET RES?

-Hi ha una cosa que tenim clara: No a un gran equip que, abans de començar ja se sapí que ha de guanyar. Esteim pensant, més bé, amb un Torneig on hi intervenguin equips d'aquesta comarca: Manacor, Badia, Artà, Cardessar, Pto. Cristo... No te puc dir, per ara, quins seran els tres que acompanyaran a l'Escolar, però quasi segur que sortiran dels que t'he anomenat.

-BÉ MIQUEL, SI VOLS AFEGIR ALGUNA COSA QUE VULGUIS DIR ALS AFICIONATS...

-Sols dir que contam amb el seu suport, ja que si no fos així no podríem ni partir. Esperam, amb un poc de sort, poder oferir a l'afició, totes les satisfaccions que es mereix.